

El Viatge Màgic del Teatre

En un poblet petit i tranquil, hi havia un teatre molt especial denominat "El Racó dels Somnis". Aquest teatre no era com els altres, perquè tenia una màgia especial: cada nit, quan el teló s'aixecava, els nens que assistien podien viatjar endins de les obres de teatre més famoses del món! Un dia, en Luis, un nen de 8 anys molt curiós, va decidir anar al teatre amb els seus amics: la Marta, de 6 anys, i en Pau, de 10 anys. Els tres estaven emocionats perquè havien sentit rumors que aquella nit el teatre els portaria a un viatge màgic. Mai havien anat al teatre, però havien llegit infinitat de llibres i contes.

Quan van arribar, el teló es va aixecar i de sobte es van trobar en un lloc estrany i fosc. I al lluny se sentia un soroll estrany, alguna cosa com: "Grrr... Grrr...".

Era el monstre de Frankenstein! Coneixien la història del monstre i fins i tot alguna nit havien tingut malsons amb ell. Però, es van quedar sorpresos, el monstre no era feroç, com pensaven, sinó que estava trist perquè ningú volia jugar amb ell.

—Hola Monstre, soc en Luis. Per què estàs trist? —va preguntar en Luis amb veu dolça.

—Em dic Frank, però tothom em té por perquè soc diferent —va dir el monstre amb veu apagada.

—Nosaltres ja no tenim por de tu! —van cridar Marta i Pau alhora. I aquell monstre va dibuixar un somriure en la seva cara,

Els tres nens van decidir ajudar a Frank a trobar amics. Aquesta era la seva missió ara.

Van córrer fins a un castell no gaire llunyà, on van trobar dos joves que estaven discutint. Eren en Romeo i la Julieta!

—Per què esteu discutint? —va preguntar la Marta.

—Perquè les nostres famílies no volen que siguem amics —va explicar la Julieta amb tristesa.

—Això no és just! —va dir el Pau—. Tothom ha de poder tenir els amics que vulgui, com nosaltres amb Frank!

Pareja va deixar de discutir en aquest mateix instant i es van fondre en una gran abraçada.

Romeo i Julieta es van adonar que els nens tenien raó i van decidir unir-se al grup.

Junts van continuar el seu viatge i van arribar a una gran catedral. Era la catedral de Notre Dame de París. Allà hi havia un home geperut, que estava assegut a dalt del campanar, mirant el cel. Els nois curiosos no van dubtar a preguntar-li.

—Hola! Quins feixos aquí a dalt? —va preguntar en Luis.

—Miro les estrelles. M'agradaria volar com elles —va dir el Geperut.

—Nosaltres et podem ajudar! —va dir la Marta—. Crec saber qui és la persona perfecta. Podem anar a buscar el Petit príncep! Em recordo que en el llibre de deia, que ell sabia molt de sobre les estrelles. Potser sap com volen les estrelles.

Van sortir corrent i van trobar el Petit Príncep assegut en un planeta petit, mirant un llac ple de cignes. En ell hi havia el cigne més bonic que els tres nens i el seu amic havien vist mai.

—Hola, Petit Príncep! —van cridar tots alhora.

—Hola, nens! Esteu mirant el Llac dels Cignes? És un lloc màgic. Aquí el que desitges pot fer-se realitat —va dir el Petit Príncep amb un somriure.

—Sí, és precisament el que necessitem, necessitem la teva ajuda per a fer volar al nostre amic Geperut —va explicar Pau.

El Petit Príncep va agafar una ploma màgica i va tocar al Geperut. De sobte, el Geperut va començar a volar! Tots van riure i van celebrar el desig complert del seu amic. I en riure, també van començar a volar per espai com si fossin un coet espacial ple d'amics.

Mentre volaven, van veure en un altre planeta, un home muntat en un cavall, lluitant contra molins de vent. Era el Quixot! A l'escola havien llegit les aventures d'aquest noble i pintoresc cavaller. I no van dubtar a preguntar-li coses.

—Hola, Quixot! Quins feixos? —va preguntar la Marta.

—Estic lluitant contra gegants! —va dir en Quixot amb determinació.

—Aquests no són gegants, són molins! —va riure en Luis.

El Quixot no entenia el que deien, però eren tants que pensaven el mateix, que el mateix tenien raó. I després d'una conversa intensa amb el seu amic Sancho i el seu cavall Rocinante, van decidir unir-se a aquest grup d'amics tan assenyat.

Junts van continuar el seu viatge espacial fins que van arribar a un planeta que se sentia una música impressionant i molt ben interpretada per un gran tenor. Però no veien a ningú tan sols un gran teatre buit.

Sens dubte, allí hi havia un fantasma,
“el Fantasma de l'Òpera”. I semblava que
estava cantant una cançó molt trista.
Així que els amics, van decidir acostar-
se a ell a veure si el podien ajudar.
—Per què cantes tan trist? —va
preguntar a Pau.
—Perquè ningú m'entén —va dir el
Fantasma.
—Nosaltres t'entendrem! —van cridar
tots alhora.

Aquella seguretat que transmetien tots els amics, va fer que la veu del
Fantasma canviés, començava a tenir emoció, però l'emoció de l'alegria.
Va ser llavors quan tots van ballar i van riure junts.

En aquest moment de felicitat es va sentir un soroll de fons, com aquell
que se sent quan la funció de teatre està a punt t'acabar.
Els nens es van adonar que tot s'acabava encara que totes aquestes
històries, els havien ensenyat algunes coses importants: l'amistat,
l'acceptació i la importància de somiar. Quan el teló es va tancar, van
tornar al poblet, però amb el cor ple de màgia i noves amistats.

I així, cada nit, quan el teló del "Racó dels Somnis" es tornava a
aixecar, els nens del poble sabien que una nova aventura els esperava.

FI